N°. 16. **A°. 1843.**

VRIJDAG, den **24sten FEBRUARIJ.**

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 20 Februarij 1843.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, *om Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. Van ADRIAAN JOHANNES COMVALIUS Az., voor den onder zijne Straatvoogdij staanden Slaaf *Januarij.*
2. Van G. S. DE VEER, voor den Slaaf *Claries.* — En
3. Van THOMAS SMIT VAN DER MEER, voor de Slavin *Bebé* en haar Kind *Thomas.*

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om voor zoo veel betreft, de *twee* eerstgenoemden, binnen den tijd van *drie* weken, en wat aangaat den laatsten, binnen den tijd van *acht* dagen en alzoo met dispensatie van den gewonen tijd van aankondiging na de dagteekening dezer, van hun vermeent regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 23 Februarij 1843.*

(6127) CHARLES SPANOGHE, heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

MENGELWERK.

Louize's Geschiedenis.

Omtrent drie of vier mijlen van Dublin, is de opmerkelijke kerk van St. Doulough gelegen: zij vormt, met hare heilige wel en steenen kruis, eene vereeniging van overblijfsels uit de oudheid, die haar tot een der belangwekkendste gebouwen in Ierland maken. Deze kerk is een van die weinige nog overblijvende, van een steenen gewelf voorziene gebouwen, welke door sommigen aan de Deenen worden toegeschreven, doch door anderen gehouden worden als van nog veel vroegeren tijd afkomstig.

Voornemens zijnde dezelve te gaan bezigtigen, werd onze opletttendheid, op onzen weg derwaarts, op eene jonge vrouw getrokken, die bij een nederig grafgesteente gezeten was. Het was duidelijk zigtbaar, dat droefheid diepe sporen op haar zacht en sprekend gelaat had achtergelaten. Zij was zeer welvoegelijk gekleed, en de breede krippen band om haar strooijen hoed, duidde den weduwenrouw aan. Zij had een gezond en helder kind bij zich, dat overeenkomstig de gewoonte van het land op haren rug, tusschende de plooijen van haren wijden mantel geplaatst was — zijnde deszelfs kleine gelaat en vette armen even boven zijne moeders schouders zigtbaar. Het kleine wicht was opgetogen van verwondering over zijne vingers, die het met instinctive vermaak van nieuwelings ontdekte magt, beurtelings uitstrekte en in elkander trok: zijne ronde zwarte oogen flikkerden en het kinderlijke stemmetje trachtte deszelfs vrolijkheid te kennen te geven. De vrolijkheid en zorgeloosheid van het jonge kind, te jong om te weten, wat droefheid te beduiden had en van niets bewust, dan van de aangename trillingen van deszelfs eigen hart — vormde een sterk contrast met het treurige voorkomen van zijne moeder op wier gelaatstrekken de pijnlijke wetenschap van voor altijd verloren geluk te lezen stond; hare oogen waren vervuld met tranen, die zij geduldig wegveegde. Het waren geene snikken, geene plotselinge opwellingen, doch de ronde droppels welden op, alsof hun bron in het harte zat. Het graf waarbij zij gezeten was, bevond zich aan den hoek van het kerkhof, en om haar niet te storen, wilden wij achter haar omgaan. Zij zag zulks, rees op, groette beleefdelijk en zeide: »Ik vraag u wel verschooning; indien ik gezien had, dat ik mij op uw weg bevond, zou ik mij reeds lang verwijderd hebben; doch de smart verblindde mij: de weg is nu vrij. Het lange gras is vochtig en dus niet goed om te begaan." Hare stem was even zacht om te hooren als haar liefstallig voorkomen om te aanschouwen; en een paar uitdrukkingen, die ons medegevoel te kennen gaven voor haren toestand, bragten te weeg, dat zij ons hare geschiedenis mededeelde, die slechts kort was en volgenderwijze door haar verhaald werd:

»Ik ben thans eene eenzame vrouw, hoewel ik mijn een en twintigste jaar nog niet heb bereikt. Als ik mijn volgenden geboorte dag beleef, zal dat verre van hier zijn. Mijn man was een bekwaam werkman, en had overvloed van werk. Een ieder zeide dat ik zeer gelukkig was, hem tot echtgenoot te erlangen; en dit was ook inderdaad zoo; ik was daarvan zoo goed overtuigd, dat ik hem altijd te goed voor mij achtte; en dat geloof ik nog: want als hij dat niet geweest was, zou ik hem nog gehad hebben. Gedurende de dertien maanden, dat ik hem mogt hebben, veroorzaakte hij mij niet het minste leed, en nog veel minder gaf hij aanleiding dat ik een traan van droefheid stortte.

»Op zekeren Zondag ochtend — wij waren naar de mis geweest en ik was wat vermoeid te huis gekomen, daar dit kind, je toen niet in de wereld was — zeide hij mij: »Lieve Louize, ik ga nog eens even naar het strand wandelen, en kom tegen theedrinken bij u terug."—»Goed," zeide ik en daarop gaf hij mij een kus en ging de deur uit. Toen hij voorbij de raam kwam, keek hij naar binnen en kwam toen terug. »Misschien, mijne waardste," sprak hij »zoudt gij liever hebben dat ik niet ging; en dat als dat het geval is, zeg het dan liever." En — de Hemel vergeve mijne dwaasheid! — ik zeide: »ga!" hoewel het mij, zoo dikwijls hij zich van mij verwijderde, was alsof ik hem nimmer zou wederzien. En toen ik alleen zat, dacht ik bij mij zelve hoe gaarne de dorpelingen des Zondags middags met eene boot van land staken en zich eenigen tijd op het water ophielden; en zoo sloeg ik mijn doek om, en zag, toen ik aan het strand kwam, hem met drie anderen zich in een klein vaartuig vermaken, zich zacht latenschommelen op de slechts weinig zich bewegende oppervlakte, terwijl de baren zoo helder als kristal, en tevens zoo blaauw als de hemel boven dezelve waren.

»» Zijt gij bevreesd voor u man, Louize?" vroeg een der meisjes die zich mede op het strand bevonden.

»»Niet bevreesd, Nancy," was mijn antwoord; »want de Goede God waakt voor ons allen, maar de zee is zoo bedriegelijk."

»» Om u de waarheid te zeggen," hernam zij, haar hoofd ter zijde wendende en het op mijn schouder verbergende want haar beminde bevond zich in dezelfde boot als mijn man, » ik had liever gehad, dat Jan er niet was ingegaan; maar ik wilde dat niet zeggen in tegenwoordigheid van de andere meisjes, om dat zij mij zouden hebben uitgelagchen." Zoo zetten wij ons bij elkander neder, elkanders hand vasthoudende en onze oogen op de boot gevestigd houdende, wier bewegingen wij gade sloegen, totdat dezelve uit ons gezigt verdwenen was. Op hetzelfde oogenblik voelde ik de frischheid van eene zachte koelte op mijne wangen, en dit deed mij ontstellen.

»» Wat scheelt u?" vroeg Nancy.

»» Niets," was mijn antwoord, want ik was er verlegen over; en op nieuw voelde ik die koelte, sterker dan bevorens, hoewel nog matig, terwijl lucht en zee nog even bedaard waren als vroeger; doch ik had langer geen duur op het strand, meende dat ik verder zou kunnen zien als ik op de rots stond; en in den beginne had Nancy geen moed om mij te volgen, daar zij vreesde dat de anderen haar zouden uitlagchen; doch ten laatste werd zij mede zoo beangst, dat zij haren schroom ter zij de zette en haar gezellinnen verliet, en deze bleven aan het strand lagchen, en zingen en dansen, op het geluid harer vrolijke stemmen en het geklots der golven, terwijl wij de zee van de hoogte zaten gade te slaan, even als wij te voren bane lea gedaan hadden. En de eene boot na de andere, het eene zeil na het andere, deed zich voor ons oog op, maar het vaartuig dat wij zochten, vertoonde zich niet. Doch eindelijk ontdekten wij het toch, en wij sloegen van vreugde in onze handen, en dankten God; en ik wendde er mijne blikken geene seconde af. En ik had juist gezegd, dat wij weder naar het strand terug zouden keeren, om dadelijk bij hen te zijn als zij terug kwamen, toen ik hen een zeil zag in gereedheid brengen. Een oogenblik daarna was het opgehaald, en nu werd ik nog angstiger dan te voren; want ik vreesde de plotselinge windvlagen en ziet nog kwalijk had ik die vrees aan Nancy kenbaar gemaakt of er verhief zich een zware dwarlwind en zij waren verdwenen! . .

» Ik weet niet wat er verder volgde. Het laatste wat ik zag heb ik u verteld: *daar*, onder mijne oogen—en *vergaan!* Het eerste dat ik mij verder kan herinneren, was

dat ik als uit een droom ontwaakte, dat ik mijn ontzielden man in mijn kleine vertrek en een levend kind aan mijne borst vond liggen: en zij wilden niet dat ik bij hem ging maar ik deed het toch. Ik legde het kindje in zijnen arm en staarde hen beiden aan; en daarop begonnen voor het eerst mijne tranen te vloeijen, en toen bad ik .... Zijn overschot rust daar," vervolgde zij, »en Jan ligt naast hem. De arme Nancij is na dien tijd nimmer meer bij haar zinnen gekomen; en van daag kwam ik hier, en misschien voor de laatste maal, want mijn vader gaat naar een ander land, en ik ga met hem mede. Dat is zijne rustplaats," zeide zij, op een graf wijzende, dat zich door een nieuw steenen kruis aan het boveneinde en een kleinen steen aan het andere einde, van de overige onderscheidde. »Het ziet er, voor een graf net en aangenaam, uit, en de zon beschijnt het alsof het een bloemtuin ware, en hij ligt bij zijne geboorteplaats onder zijne magen en betrekkingen. Maar ik.. ik.. "en hier werd zij door haar gevoel overmeesterd. Zij viel op hare knieën en stamelde met gevouwen handen en betraande oogen, eenige afgebroken woorden van gebed tot den Almagtige, opdat Hij, waar zij ook mogt heen gaan en wat zij ook mogt ondervinden, mogt gedoogen dat haar gebeente naast het zijne kwam te leggen en zij in den dood niet meer gescheiden mogten zijn. Zij was, terwijl zij bad, in de hevigste geestvervoering; toen zij geëindigd had, wierp zij zich op het graf en kuste den grond. Het kind zag ontsteld rond; en toen de moeder het op het graf plaatste, het toesprekende alsof het kon onthouden waar zijn vader lag, klemde zijne kleine vuist zich aan het gras en trok het er eene hand vol van uit. Hare tranen braken op nieuw uit, terwijl zij de gedachtenis, die het kind onwetend had ingezameld, zorgvuldig bij een schikte en in haren boezem stak.

De heilzame uitwerking van Ziekten.

Het matte gevoel dat op langdurige ziekelijkheid volgt, heeft iets bijzonder aangenaams en genoegelijks. De geest, zich als het ware van uit de slavernij van deszelfs grove gevangenis ontslaande, verheft zich verre en zegevierend boven de lagere gedachten en geringe eerzucht van het dagelijksche leven. Er volgen zuiverder gevoelens, eene meer edele hoop, terwijl flikkeringen van onze kindschheid, zich vermengende met onze beloften voor de toekomst, een ideaal aanzijn daarstellen, waarin de lage hartstogten en zorgen van het gewone leven geen deel hebben of vergeten zijn. Het is dan dat wij leren, ons met ons zelven te onderhouden; het is dan dat wij ons afvragen, hoe onze mannelijke leeftijd de beloften van de jeugdige jaren vervuld heeft; en of onze tot rijpheid gekomen vooruitzigten aan de verwachtingen die onze jongelingschap had doen opvatten, beantwoord hebben. Het is dan, in de kalmte en eenzaamheid van onze tot regtvaardigheid gestemde harten, dat wij leren hoe onze misslagen slechts een anderen naam zijn voor onze ondeugden, en dat hetgeen wij als wisselvalligheden der fortuin beschouwden slechts de vruchten van onze eigene gebreken zijn. Helaas! hoe korstondig zijn zulke tusschenpoozen. Gelijk aan den afwisselenden zonneschijn van een winterschen hemel, werpen zij een enkele heldere en vrolijk tint over het donkere landschap, voor een enkel oogenblik verkwikken zich het dal en de bergtop in een roodachtigen gloed de bladerlooze boom en het donkere mos schijnen een zweem der lente te gevoelen. doch het volgende oogenblik is dat alles verdwenen de buijige wolken en donkere schaduwen keeren terug, en de koude rukwinden de nevelen, den, en de treurige natuur, zijn op nieuw daar.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 22sten dezer, de Nd. Am. Brik Drone Kapt. Benjamin Pickering, naar Salem; ladende 303 vaten Malassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.